
To je vražda, napsala Sváteční hostina

Donald Bain, Jessica Fletcher

Vešla jsem do obývacího pokoje a oznámila: „Máme dalšího hosta.“

Hovor utichl a všichni upírali zrak ke mně a pak na Billupse, který zůstal stát v oblouku mezi obývacím pokojem a jídelnou.

„Pan Billups – věřím, že mu nebude vadit, když mu budete říkat Huberte – se trochu opozdil, ale to není důležité.“

Billups stál nehnutě, s prázdným pohledem. Očividně se vykoupal a dokonce si trochu zastříhl rezavé vousy. Měla jsem radost, že odložil obvyklý úbor a oblékl si lehce zažloutlé a mírně flekaté dvouřadové sako, šedou košili, úzkou černou kravatu, béžové cargo kalhoty a černé tenisky – hrdý muž, který se na danou příležitost snažil obléci co nejlépe.

Popadla jsem z poličky kartičku s jeho jménem, postavila ji na stůl k jednomu z prázdných míst a hosta vyzvala: „Posadte se, prosím, pane Billups. Nikomu určitě nebude vadit počkat, než si sníte polévku a salát.“

Seth s nevydařeným úsměvem pronesl: „Vítejte, pane Billups, a šťastné Dikůvzdání.“

Mort se zamračil, očividně vyvedený z míry, a vrhl na mě tázavý pohled, pak se zas zadíval zpátky na Billupse. Ten se mezitím usadil, Susan Shevlinová mu bez mrknutí oka nalila polévku do misky a vedle postavila salát.

„Jessico, můžeme si promluvit?“ zašeptala mi do ucha Wilimena.

Odešly jsme do kuchyně.

„Jessico, co tě to popadlo?“ zeptala se tichým vyděšeným hlasem.

„Že jsem ho pozvala? Je tu nový a nikoho nemá. Krom toho existuje důvod, proč ho chci lépe poznat.“

Wilimena ztěžka vzdychla a založila paže na prsou. „To je strašné,“ hlesla. Tím mě zaskočila. Zeptala jsem se, proč ji příchod pana Billupse tak rozrušil.

Se vši vážností odpověděla: „Třináct, Jessico.“

„Jakých třináct?“

„U stolu nás sedí třináct.“

Nedokázala jsem zadržet smích. „Jsi vážně tak pověřivá, Willie?“

„Klidně se směj, Jessico Fletcherová, ale třináct lidí u stolu může vést jediné k tragédii.“

„Co naplat, musíme to nějak zvládnout. Co kdyby ses vrátila k ostatním? Jsem si jistá, že to dopadne dobře.“

S ustaranou tváří popadla hůl, co předtím opřela o kuchyňskou linku, a protáhla se kolem Morta, který přišel za mnou do kuchyně.

„Vám přeskočilo, paní F.“

„Nic takového,“ ohradila jsem se.

„Tak co tu ten chlap dělá?“

Mohla jsem předstírat, že nevím, kterého chlapa myslí, ale odpověděla jsem jen: „Pochutná si s námi na sváteční večeři.“

„Fakt nevím, paní F. Nemáte pocit, že riskujete, když si do domu zvete takového člověka? Vždyť... co já vím... může to být klidně vrah. Pořád o něm nic moc nevím a to už se poptávám pár týdnů.“

„Je to člověk, co je na Díkůvzdání sám, a já mu nabízím večeři a trochu laskavosti. Tak co tím asi tak riskuju? Na jedné straně stolu sedí šerif a na druhé inspektor Scotland Yardu. Jestli se s těmihle muži nemůžu cítit v bezpečí, tak už nevím kdy.“

Mort zavrtěl hlavou. „Vy jste samé překvapení,“ řekl a odešel z kuchyně. Následovala jsem ho a zjistila, že Billups mezitím snědl polévku i salát a teď naslouchal něčemu, o čem mluvil Jim Shevlin.

„Všichni připraveni na hlavní chod?“ zeptala jsem se rozjařeně.

Večeře probíhala v klidu navzdory nečekané přítomnosti pana Billupse. Nebyl hovorný, ale odpovídal na podněty a otázky ostatních u stolu. A když jsme si připíjeli – na zdraví všech, na hostitelku a její návštěvu ze Scotland Yardu, na přivítání nových sousedů – zvedl sklenici a zvolal: „Až do dna!“ Všichni se rozesmáli až na Lindu, ta polkla příliš rychle a rozkašlala se; manžel ji bouchal do zad.

George ochutnal každé jídlo i přílohu, nešetřil chválou na jednotlivé tvůrce a nejvyšší ocenění si schoval pro Maureeniny sladké pralinkové brambory. Jeho názor sdíleli všichni včetně mě.

„Je to jižanský recept,“ prozradila skromně. „Vím, že Jessica chtěla kvůli vám tradiční novoanglické menu, ale řekla jsem si, že snad neuškodí, když si dáme sladké brambory z jiné části země. Pořád je to americký recept.“

„Vůbec mi nevadí původ receptu, když to chutná tak výtečně,“ ujistila jsem ji s úsměvem.

Mort se zazubil a mrkl na manželku. Vsadila bych se, že by mu nevadilo cpát se těmi bramborami ještě další den, jenže nejspíš žádné nezbudou.

Když jsme snědli krocana i přílohy a nádobí odnesli do kuchyně, navrhla jsem dát si chvíli pauzu v obývacím pokoji. Jak už to obvykle na Díkůvzdání chodí, všichni se trochu přejedli a potřebovali oddech, než se pustí do kávy, koláčů a dortů, co napekli hosté i moje maličkost.

Stejně jako u stolu mě zaujala interakce mezi lidmi. Na rozdíl od toho, co jsem čekala, ego Archera Franklina se nijak výrazně neprojevovalo. Většinou Billupse jen ignoroval, ačkoli vždy, když pohlédl jeho směrem, zatvářil se zhnuseně, ale našťastí se zdržel komentáře. Wilimena si po většinu času dělala starosti, jako kdyby měla každou chvíli udeřit katastrofa. Sestra Kathy do ní strčila loktem a napomínala ji, ať se nechová jako malá. Mort si udržoval odstup jak od Billupse tak od Victora Carsona, který Billupsovi konkuroval v málomluvnosti. Zato Linda měla celou dobu dobrou náladu, bez přestání žvatlala a jen tu a tam se kradmo podívala po Billupsovi. Určitě se divila, proč jsem ho pozvala. Seth si zabral oblíbené křeslo – pohodlné s měkkým čalouněním, takže musel bojovat s tím, aby mu brada nepadala na hrud. Cítila jsem s ním. I mě se po těžkém jídle chtělo spát.

„Kávu, pane Billupsi?“ zeptala jsem se.

„Ne, děkuju, už půjdu.“

„Vždyt jste ještě ani neměl dezert.“

„Děkuju za večeři. Bylo to od vás hezké. Nashle.“

Vyprovodila jsem ho ke dveřím a on už nic dalšího neřekl; sešel ze schodů, přešel ulici a zmizel mi z dohledu. Zvláštní člověk, to jednoznačně. Uvažovala jsem, jak žil předtím, než se přestěhoval do Cabot Cove. Se záměrem dozvědět se o něm něco víc jsem neuspěla, ale třeba z něj nějaké informace dostali jiní hosté.

Vrátila jsem se do obývacího pokoje, kde si George povídal s Mortem, starostou Shevlinem, Archerem Franklinem a sestrami Copelandovými. Když jsem sbírala prázdné skleničky, abych je odnesla do kuchyně, kde Maureen, Susan a Linda pomáhaly s úklidem, dolétly ke mně útržky konverzace. Franklin zase kázal, co je v Cabot Cove špatně a co by udělal, aby došlo k nápravě – pochopitelně za předpokladu, že by byl v pozici, kdy by mohl o něčem rozhodovat. Seth klímbal a Victor Carson stál u okna a nevěnoval pozornost ničemu ani nikomu v místnosti. Otočil se a zadržel mě.

„Bavíte se?“ zeptala jsem se.

„Cože? Hm, jo, v pohodě, jen se necítím nějak dobře.“

„Ach, to mě strašně mrzí. Můžu pro vás něco udělat, donést aspirin nebo něco –“

„Asi raději půjdu.“

„Když se vám doma uleví... samozřejmě to chápu.“

Otočila jsem se k hostům, kteří živě diskutovali. Mort se díval na mě a mračil se.

Victor šel do kuchyně říct své ženě, že odchází, což jí okamžitě zkazilo náladu. Viděla jsem, jak zvažuje, jestli zůstat nebo jít s ním.

„Klidně zůstaň,“ řekl, jako by jí četl myšlenky, a bez dalšího loučení odešel.

Zbývajících jedenáct si pochutnávalo na dezertech a hovor se rozproudil živěji než předtím – Willie taky viditelně pookřála – dokud nás nedostihla únava a byl čas skončit. Když jsem se ve dveřích s přáteli loučila, zahlédla jsem, že naproti přes ulici přechází sem a tam Hubert Billups. Chtěl snad s někým mluvit?

„Zeptám se ho, jestli chce někam odvézt,“ navrhl Seth. Ale když u něj zastavil, Billups jen zamítavě mávl rukou. Možná by nabídku přijal, kdyby bylo škaredě, ale na listopad byl velmi příjemný večer, na jasné obloze zářily hvězdy a úplněk.

Když jsme se s Georgem vrátili do domu, navrhl, ať uklídíme. Těžko jsem odolávala vábení gauče a nutkání vykašlat se na nepořádek, ale věděla jsem, že má pravdu. Za hodinu, zhruba kolem deváté, už bylo zase všechno na svém místě a jedinou připomínkou předchozího hodování – kromě alobalových balíčků v lednici – byla příjemná vůně, pořád se vznášející celým domem.

„Nemáš chuť se projít?“ zeptal se George.

„Skvělý nápad, aspoň se trochu zbavíme přebytečných kalorií.“

Šli jsme podél cesty směrem do centra, zavěšení do sebe a naprosto spokojení. Všechno klaplo na jedničku – večere byla velmi úspěšná zvláště proto, že se Georgeovi naše tradice zalíbila a přišel na chuť i svátečním pokrmům, jak jsem pevně doufala.

„Jsi šťastná?“

„Strašně moc. A ty?“

„Jako Skot po večítku,“ zažertoval, stiskl mi paži a usmál se.

Ušli jsme odhadem kilometr a půl a otočili jsme se nazpátek. Vychutnávala jsem si svěží vzduch a příjemnou společnost, takže když jsme došli zpátky, navrhla jsem, ať ještě pokračujeme na konec ulice k domu Carsonových.

„Ne zrovna přátelský člověk,“ prohodil George, když jsem zmínila Carsonovy.

„Jemu se to asi moc nelíbilo,“ souhlasila jsem, „ale jeho žena se bavila. Připadalo mi, jako by málo chodili mezi lidi a mohla se odvázat po hodně dlouhé době.“

„A pokud jde o tvého pana Billupse,“ pokračoval George, zatímco jsme zvolna kráčeli po krajnici, „není to špatný člověk. Zdálo se mi, že šerifa jeho přítomnost celkem vyvedla z míry, ale ostatní to vzali s klidem.“

„Wilimena Copelandová teda ne. S Billupsem nás u stolu bylo třináct a ona to nesla hrozně špatně. Netušila jsem, že je natolik pověřčivá. Jinak s tebou souhlasím, že Mort byl od chvíle, co Billups přišel, ve střehu. Mrzí mě, jestli jeho přítomnost Mortovi zkazila sváteční náladu. Nevzala jsem v úvahu, kolik incidentů musel s Billupsem řešit, včetně té šarvátky s Archerem Franklinem. Takže se Mortovi nedivím, že se cítil nesvůj.“

Během procházky se začaly sbírat mraky a zakryly měsíc.

„Měla jsem vzít baterku,“ posteskla jsem si.

„Vrátíme se,“ navrhl George.

V domě Carsonových se svítilo. Z křoví najednou vyskočil jejich kocour Emerson a já se lekla. George mě přitáhl k sobě. „Ještěže to není černá kočka,“ zasmál se.

„Neříkej mi, že taky věříš pověrám.“

„Ani trochu. Klidně rozbiju i zrcadlo, jestli chceš důkaz.“

„Není třeba zacházet do krajností.“

Vraceli jsme se ve vlastních stopách, měsíc si hrál s mraky na schovávanou. Když jsme byli v půli cesty, mraky se rozestoupily a světlo měsíce dopadlo na zarostlý příkop, kde se ve vánku komíhaly ochmýřené vrcholky trav.

Byli jsme jen pár metrů od domu, když se George náhle zarazil. „Co je to tam?“ ukazoval do vysoké trávy po naší pravé straně.

Přivřela jsem oči, abych zjistila, co vzbudilo jeho pozornost. V trávě se v měsíčním svitu něco zalesklo – drobná zářící zrnka, jako hvězdy spadlé na zem.

Teprve když jsem přišla na dva metry, poznala jsem, co to je.

Rukojet Sethova nože!

Mělo by mi to způsobit radost, jenže rychle se ukázalo, že z toho oslava nekouká.

Propracovaně zdobený nůž trčel z těla – z mužského těla, pokud jsem mohla soudit z oblečení. V měsíčním světle však nešlo rozeznat barvy. Až když George poklekl vedle oběti a odhrnul tenká stébla trávy, spatřili jsme mrtvé oči Huberta Billupse.

George zůstal u těla, já běžela domů volat 911. Během pár minut se začali sjíždět policisté i záchranáři, nocí pronikalo ječení sirén, světla majáků a praskání vysílaček. Pak na místo činu dorazil i Mort Metzger a ujal se velení. V dostatečné vzdálenosti kolem Billupsova těla natáhli policejní pásky. George a já jsme stáli u šerifova služebního vozu a sledovali, jak se policisté činí. Jeden natáčel na video tělo z různých úhlů a přilehlé okolí. Další z Mortových podřízených prováděl měření. Když měl Mort pocit, že je o vše řádně postaráno, přišel za námi.

„No, rozhodně je mrtvý. Vy jste to hlásila, že, paní F.?“

„Přesně tak. Šli jsme s Georgem na procházku a on si všiml rukojeti nože. Nejdřív jsem se zaradovala, že jsme našli Sethův ztracený nůž, jenže pak jsme objevili pana Billupse.“

„Než jste našli tělo, všimli jste si něčeho neobvyklého nebo zahlédli během procházky nějakou další osobu?“ ptal se Mort.

Podívali jsme se s Georgem na sebe a já odpověděla: „Ne. Projelo kolem nás několik aut, ale žádného chodce jsme nepotkali.“

Když přijela sanitka soudního lékaře, policisté svinuli pásku, nechali vůz zajet blíže k tělu a dva muži v bílých pláštích naložili Billupse dovnitř. Postřehla jsem, že strážník s gumovými rukavicemi bezpečně uložil nůž do hnědého sáčku na důkazy.

Rozruch přilákal obyvatele okolních domů, přišli se podívat, co se děje. Byli mezi nimi i Linda a Victor Carsonovi. Stáli stranou od ostatních. Ona se o něj opírala a on ji držel kolem ramen. Potěšilo mě vidět, jak jsou si blízcí, přesto moje tušení, že jejich manželství není šťastné, nepolevovalo.

„Byl bych rád, kdybyste oba mohli přijít ráno na stanici sepsat formální výpověď,“ řekl Mort.

„Samozřejmě,“ ujistil ho George.

„V mezičase doporučuju, ať pořádně zamknete. Vypadá to, že nám v Cabot Cove řadí vraždící maniak.“

Vrátili jsme se s Georgem ke mně domů; když jsem uvařila kávu, usadili jsme se v kuchyni a rozebírali nečekanou událost. Zdráhala jsem se vyjevit, co mě trápilo od chvíle, kdy jsme našli tělo, a George vycítil, že něco tajím. „Pověz mi, na co myslíš, douče.“

„Vím, že je to nesmyslná představa, ale pořád mě to pronásleduje.“

„O co jde?“

„Myslíš, že to mohl udělat někdo, kdo byl večer tady?“ Při vyslovení té myšlenky nahlas mě až zamrazilo.

„Neumím si představit, že by někdo, kdo je ti blízký, byl schopný takového šíleného skutku.“

„S tím souhlasím, ale byli tu i lidé, které až tak dobře neznám, jako Archer Franklin a Victor Carson. Prakticky o nich nic nevím.“

„Pak jistě není od věci považovat je za podezřelé. A co ženy? Zmínilas, že slečnu Copelandovou jeho příchod značně rozrušil.“

„Šlo jen o hloupou pověrčivost, že nás je u stolu třináct. Měla strach, že se stane tragédie, a vidíš to. Tohle ji přesvědčí, že měla pravdu.“

„Není ona –?“ Zaváhal a plácal se po kapsách saka.

„Není co?“

„Není duševně nevyrovnaná?“

Dotazem mi vyrazil dech. „Ne, v žádném případě. Willie se občas snad chová divně, ale neumím si ji představit jako vražedkyni. Jak jsem řekla, nevím nic o Victoru Carsonovi a totéž platí i o jeho ženě Lindě. Archer Franklin

očividně nechoval k Billupsovi sympatie. Viděli jsme, jak se poprali, a pořád mele, že je třeba zbavit město takových jako Billups.“

„To ano, dneska se ovšem choval docela rozumně. Navíc je to bohatý podnikatel. Takoví lidé se většinou nesníží k tomu, aby někoho bodli do hrudi porcovacím nožem.“

„Ti bez skrupulí občas bodnou konkurenta do zad,“ namítla jsem.

George zabručel, vytáhl z kapsy saka dýmku a vstal.

„Kam jdeš?“ zarazila jsem ho.

„Chtěl jsem si jen venku zakouřit. Pomáhá mi to přemýšlet.“

„Můžeš přemýšlet přímo tady.“

„Tobě to nevadí?“

„Naopak, vždycky mi kouř z dýmky voněl.“

George se znovu posadil. „A co tvůj soused Victor?“ zeptal se, když plámkem zápalky zažehl tabák a poslal ke stropu voňavý obláček.

„Přemýšlela jsem o něm. Z lidí co tu byli, on představuje největší záhadu. Ale proč by vraždil někoho, jako byl Billups?“

„Na to neznám odpověď,“ připustil George. „Podle mě je vysoce nepravděpodobné, že vrahem byl někdo z tvých hostů. Takže je na okamžik nechme stranou a podívejme se na to s odstupem. Billupse pravděpodobně zabil někdo ze tří lidí: někdo, koho znal a kdo na něj měl spadeno; někdo, koho mohl znát, ale taky nemusel, nějaký blázen, řekněme.“ Potáhl z dýmky.

„A ten třetí?“

„Někdo, koho určitě neznal, prostě člověk, co šel zrovna kolem a vybral si ho náhodně.“

Vzpomněla jsem si, že mi Mort říkal o muži z ubytovny, který se s Billupsem nějak nepohodl. A taky tu byl Wally Winstead, místní notoricky známá horká hlava, co šíleně žárlí na svou ženu, a ten Billupse fyzicky napadl. Kdoví, kolik dalších lidí Billups od svého příchodu do města urazil nebo rozhněval.

George měl pravdu. Je třeba vzít v potaz více možností ohledně Billupsova vraha a ne hned podezírat ty, s nimiž jsme seděli u jednoho stolu. Musel to být někdo z města, kdo proti Billupsovi něco měl, nebo se Billups opravdu stal jen náhodnou obětí.

Před půlnocí George oznámil, že půjde. Doprovodila jsem ho k autu.

„Můžeš řídit?“ zeptala jsem se, protože jsem věděla, že měl dva panáky skotské se sodou.

„Jsem v pohodě,“ ujistil mě, potom mi položil ruce na ramena a stiskl.

„Mrzí mě to, douče.“

„Co tě mrzí?“

„Že jsme zase jaksi skončili u vraždy.“

„Asi je to můj osud.“

„Nevadí ti zůstat sama doma? Já už strávil noc na mnoha gaučích.“

„Budu v pořádku. Zamknu se. Pojedeme hned ráno na stanici za Mortem?“

„Vyzvednu tě tady v osm.“

„Budu nachystaná.“

Dali jsme si pusu na dobrou noc a já sledovala, jak odjíždí. Ochladilo se – nebo jsem se zachvěla vnitřním chladem? Vešla jsem do domu, ujistila se, že okna i dveře jsou zajištěné, nalila jsem si sklenici brusinkového džusu a usadila se ke stolu v pracovně. Zapomněla jsem na svůj román i na zpoždění, co každým dnem narůstalo. Hleděla jsem na obrazovku počítače, kde mi poslední stránka připomínala, že jsem ji zanedbala rozvinout, posunout příběh kupředu, vést postavy vytyčeným směrem.

„Běž do postele,“ přikázala jsem si a natáhla ruku, abych zhasla lampu. Ale zarazila jsem se kvůli poslednímu z podivné série dopisů. „AST-PONKV,“ vyslovila jsem nahlas.

Byla nějaká spojitost mezi těmi písmeny a osudem, který potkal Billupse? Můj dřívější pocit štěstí se vytratil. Momentálně jsem si připadala osamělá, nemohoucí, neschopná dokončit knihu nebo najít smysl v nedávných událostech – ať už šlo o ty dopisy od neznámého odesílatele nebo o vraždu člověka, co mě několik týdnů pozoroval a jen pár hodin před smrtí byl u mě na večeři.

Rychle jsem se převlékla do pyžama a zachumlala se pod dekou. Úplněk, díky němuž jsme spatřili ten hrůzný nález, se teď posunul tak, že mi svítil do ložnice. Přestože byl krásný, příliš mi připomínal, co se dnes odehrálo. Když jsem vstala a přiblížila se k oknu, protože jsem chtěla zatáhnout závěsy, medově zbarvený měsíc se změnil do krvava. Prudce jsem škusla závěsy, rychle se vrátila do postele a čekala, až mě spánek vysvobodí z reality.

Přeložila Šárka Tulcová